

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XI. évfolyam, 52. szám

2022. augusztus 15

XI. 52.

Ez a két szám ma különleges jelentőségű, jelzik, hogy bizony tizenkét év telt el az első Záhonyi Vasutas megjelenése óta. Helyesebben fogalmazva 624 darab Záhonyi Vasutas látott napvilágot. Tudom, nem egy kerek évforduló, de a tíz évet már túlléptük, a tizenötöt meg nem biztos, hogy elérjük. Ezért (is) ma idézzük fel a mögöttünk lévő éveket, amik valljuk be nem mindig voltak zökkenőmentesek. Jelentek meg jó és rossz cikkek, voltak érdekesek és unalmasak, meglepedést és felháborítást keltőek. Mint amilyen az életünk, mert hírül általában a megtörtént eseményeket adtuk, illetve azokat reagáltuk le, saját szájízünknek megfelelően, de azért igyekeztünk reálisan szemlélni a dolgokat.

Persze, nem csak véleményt és hírt adtunk, több interjú is készült az évek során, nemcsak vezetővel, de beosztottakkal is. Ez az elmúlt tizenkét év volt, akit megpróbált megtanítani írni, és persze, aki író volt, az is sokat fejlődhetett. Mindenesetre a lehetőség mindenki számára adott volt, aki érzett magában némi kiírni valót. Bátran tehette, mert nem alkalmaztunk cenzúrát, sőt a „gyengécskébb” írásokból is kihoztuk a „maximumot”. S bár többes számot használok, senkiben nem támadjon olyan érzés, hogy ez rajtam állt vagy bukott. Ez a sok-sok írás, interjú, stb. szinte egy embernek köszönhető: annak, aki kellő türelemmel igazgatta sorainkat, akinek akkor is volt hétfőnként mondanivalója, amikor másnak nem. Vagyis köszönet a lap „főszerkesztőjének”, Dolhai Józsefnek, hogy a címben is jelzett lapszámot megérte a Záhonyi Vasutas, hiszen az írás és a megjelenés érdekében az olykor rosszindulatú kritikákat is elviselte. Azokét is, akik a partvonalon kívülről szeretnek bekiabálni.

A dicséreteket pedig bezsebelte, amiből kaphatott volna talán többet is. A tisztán értés érdekében itt inkább a visszajelzésekre gondolnék, mert ennek hiányát megszenvedtük párszor. Vagyis a kritika is jobb az érdektelenségnél. De én bízom benne, hogy az érdektelenség a Záhonyi Vasutas tekintetében nem helytálló kifejezés, egyszerűen természetessé vált, hogyha hétfő, akkor Záhonyi Vasutas. Azonban az fontos lenne, hogy valóban olyan írásokat tegyünk közzé – akár a kritikusok tollából is – ami érdekli a záhonyi vasutast. Ehhez viszont arra van szükség, hogy ötleteket, tippet kapjunk az Olvasótól, tőletek. S ha valaki ennyi év után arra vetemedne, hogy előveszi az írói vénáját és betűkké formálja gondolatait, az bátran tegye meg. Azért, hogy a következő tíz-tizenkét év hétfői se maradjon Záhonyi Vasutas nélkül.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Sicc!

Talán kevesen tudják az állatvédőkön kívül, de a macskáknak is van nemzetközi világnapjuk. Legutóbb a múlt héten, augusztus nyolcadikán tartották, a cicarajongók, persze, inkább ünnepelték. Ha minden igaz, a macskák egészségének és jólétének napja 2002-től datálható, de vannak országok, ahol nemzeti macskanapot is tartanak. Ilyenkor gondolom a legkevesebb, hogy ne mondjuk nekik, ha az asztal körül ólálkodnak, hogy sicc! Nekem könnyű dolgom volt, mert nincs macsekem, de még emlékszem gyerekkoromra, amikor volt a házunknál.

Nagyapámmal voltak szimbiózisban, mert neki mutatta be, ha sikeresen egerészett, főleg tőle függött, mi esik le az asztalról, és mikor célszerű eliszkolnia a közelből: hát, amikor az öreg azt mondta, sicc! De ritkán tette, igaz, a vén kandúr is megtanulta az illemet. Mert olyat is tudnak ők, néha jobban, mint az emberek, akik még tőlük is jobban szeretnek illetlen dolgokat elkövetni egymással. Ilyen például, amikor más tollával ékeskedünk anélkül, hogy említenénk az illető nevét. Van erre egy latin eredetű kifejezés, amit zárójelben láthatunk különböző írásokban (sic!).

Ezt már nemigen értik a macskák, nem is csoda, hiszen az ókori latin költőtől, Vergiliustól ered már több mint kétezer éve a mondat: „Sic erat scriptum.” Jelentése nagyjából: Így vala írva – utalván az eredeti műre, és a latin mondat első szava elegendő arra, hogy jelezzék, plágium van, lopott a szöveg. És azt is jelentheti, hogy bár a szerző neve alatt jelent meg az írás, de hibásan. Van még gunyoros jelentése is, leginkább akkor használatos, ha nem ér sok veszélyt más elvtelensége, vagy otrombasága.

Bizonyára sokunkkal előfordul olyan helyzet, amikor szívesen kitennék, vagy kitesszük legalább gondolatban (sic!). Például, ha gondunk van valakivel, ám nincs benne hajlandóság a párbeszédre, vagy épp fordítva: neki van baja velünk, mégis inkább a „kert felé néz”, mint az egyszeri lány – vagy legény – tánc közben. Mert nem hiányzik neki a másik, de az jó, ha táncoltatják, illetve ha van kivel táncolni. De az is meglehet, csupán rosszul esnék nekik, ha kiderülne, hogy semmi sem az, aminek látszik (sic!).

Így aztán a kutyatartókhoz hasonlóan érthető a macskarajongók tábora is, mert azok biztosan nem érdemlik Vergilius régimódi billogját. De inkább mi se bélyegezzünk meg senkit, elég baj az nekik, amit önmagukra akasztottak. Esetleg, ha nagyon muszáj, jelezzük nekik lazán, mint nagyapám a vén kandúrnak: sicc!

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

NÉZŐPONTOK

Két idegenbe szakadt hazánkfia beszélget egy párizsi kávéház teraszán. Egyikük révedező tekintettel belekortyol a kávéjába, elfutja szemét a könny, amit észrevesz a másik:

– Mi baj, János?

– Tudod, Sándor, eszembe jutott az én drága jó édesanyám, akit már oly rég nem láttam. Vajon mi lehet vele, ott egyedül, a távoli otthonában...

Csendben üldögélnek, a másik is belekortyol a kávéjába, és az ő szemét is elfutja a könny...

– Mi a baj, Sándor? – kérdezi János részvétellel a barátját.

– Hát, tudod, János, nekem is eszembe jutott a te drága jó édesanyád, amiért nem szóltál, hogy milyen rohadt forró ez a kávé...

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

Céphemű miatt kimaradt egy járat Sydney repülőterén, és az utasoknak sorba kellett állniuk, hogy áttegyék őket más járatokra. Hatalmas sorok, zsúfoltság, egyik utas ingerülten előre tolazkodott, lecsapta a jegyét a pultra, és felcsattant:

– Egy jegyet kérek a legközelebbi járatra, és ajánlom, első osztályra adja!

– Sajnálom, uram, én boldogan segítek önnek, de előbb a sorban álló utasokkal kell foglalkoznom.

Az utast ez nem hatotta meg, és jó hangosan, hogy mindenki hallja, kérdezte:

– Tudja maga, hölgyem, hogy ki vagyok én?

A hölgy nem jött zavarba, mosolyogva fogta a hangosbeszélő mikrofonját, és beleszólt:

– Figyelem – és visszhangzott a hangja a terminálban – a 14-es kapunál egy kedves utasunk nem tudja, kicsoda ő. Ha bárki segíteni tud a személyazonosságának megállapításában, kérjük, fáradjon a 14-es kapuhoz!

A sorban álló utasok hisztérikus röhögésére a dühös utas a fogát vicsorítva, sziszegve odavetette:

– Kapja be!

– Sajnálom, uram, ehhez is sorba kell állnia...!

Balogh Attila